

Arrest

nr. 212 164 van 9 november 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HERNANDEZ LUCAS
Gerard Davidstraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HERNANDEZ LUCAS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 8 december 2015 en 26 februari 2016 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.2. Op 3 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker wordt hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten

Naam: S

Voornaam: G

(...)

Nationaliteit: India

Alias:

(...)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 17.11.2017 door de correctionele Rechtbank van Gent werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel voor 1 jaar)

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

Artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 17.11.2017 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel voor 1 jaar)

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14 §3, 4° de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerste beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft meerdere bevelen gekregen het grondgebied te verlaten: ondermeer op 08.12.2015 en op 26.02.2016. het administratief dossier bevat geen bewijs dat hij gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen.

Tijdens een interview met een migratiebegeleider op 06.10.2017 heeft betrokkene verklaard een partner en familieleden te hebben op het Belgisch grondgebied. Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en te laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Terugleiding naar de grens

Reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 17.11.2017 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel voor 1 jaar) Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

*Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten
Betrokkene heeft geen officieel adres in België*

Betrokkene heeft meerdere bevelen gekregen het grondgebied te verlaten : ondermeer op 08.12.2015 en op 26.02.2016. Het administratief dossier bevat geen bewijs dat hij gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

*Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten
Betrokkene heeft geen officieel adres in België*

Betrokkene heeft meerdere bevelen gekregen het grondgebied te verlaten : ondermeer op 08.12.2015 en op 26.02.2016. Het administratief dossier bevat geen bewijs dat hij gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.D. , gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Gent en de verantwoordelijke van het gesloten centrum, de betrokkene, S. G, op te sluiten in de lokalen van het centrum vanaf 05.01.2018."

1.4. Op 3 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van verzoeker eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker wordt hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten

Naam: S

Voornaam: G

(...)

Nationaliteit: India

Alias:

(...)

Wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

Reden van de beslissing

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene maakt gebruik van meerder identiteiten

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

Betrokkene heeft meerdere bevelen gekregen het grondgebied te verlaten: ondermeer op 08.12.2015 en op 26.02.2016. het administratief dossier bevat geen bewijs dat hij gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen

Tijdens een interview met een migratiebegeleider op 06.10.2017 heeft betrokkene verklaard een partner en familieleden te hebben op het Belgische grondgebied. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 17.11.2017 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar met uitstel voor 1 jaar)

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

1.5. Op 29 januari 2018 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.6. Op 30 januari 2018 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgeleverd.

1.7. Op 12 maart 2018 besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen.

1.8. Op 7 april 2018 wordt verzoeker naar India gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3.2. Wat betreft de eerste bestreden beslissing, werpt de Raad ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS* 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.2. Zoals gesteld wordt in punt 1.8. blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat de verzoeker op 7 april 2018 werd gerepatriëerd naar India, zijn land van herkomst. Dit gegeven wordt ter terechtzitting niet betwist door verzoekers raadsman.

Vervolgens werd verzoeker gevraagd of hij nog een belang heeft bij de beslechting van het beroep in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing, nu het bestreden bevel en de terugleiding werden uitgevoerd en verzoeker dus geen voordeel meer kan halen uit het door hem ingestelde beroep.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. *RvS* 18 december 2012, nr. 221.810).

De raadsman van verzoeker erkent dat zijn belang bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing is teloorgegaan en doet afstand van de vordering in zoverre deze is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

In het administratief dossier zijn geen redenen voorhanden die zich verzetten tegen de afstand van het geding in zoverre ingediend tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre gericht tegen het inreisverbod.

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verzoeker zet hierbij uiteen:

“In casu dreigt wel degelijk een schending van artikel 3 EVRM boven het hoofd, daar uit de stukken 3, 4, 5 en 6 de seksuele geaardheid van verzoeker blijkt, en dat men in India strafrechtelijk aansprakelijk gesteld kan worden voor het uiting van een homoseksuele geaardheid.

De plicht om de geaardheid te verschuilen uit vrees strafrechtelijk gesanctioneerd te worden, is onverzoenbaar met artikel 3 van het EVRM. Het non-refoulement beginsel wordt in casu ernstig geschonden.

Overigens vormt ook het inreisverbod van 8 jaar een blijvend doom in het oog van verzoeker. In de omstandigheid dat verzoeker zich reeds naar India heeft moeten begeven, en aldus geen belang meer heeft bij een beroep tegen het bevel het grondgebied te verlaten, dient een einde gemaakt te worden aan het inreisverbod en de grenzen aldus terug open gesteld te worden aan verzoeker. Enkel door vernietiging van het inreisverbod kan, in de omstandigheid dat verzoeker het grondgebied reeds verlaten heeft, een einde gemaakt worden aan de onmenselijke situatie die hem ertoe dwingt zijn seksuele geaardheid van de wereld af te schermen.”

4.2. De Raad wijst erop dat verzoeker op 29 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische asiendiensten. Op 12 maart 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van het beschermingsverzoek. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekers land van herkomst, India, wordt beschouwd als een veilig land van herkomst in de zin van oud artikel 57/6/1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker niet duidelijk aantoont dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. De commissaris-generaal wees daarbij op het gebrek aan staving van verzoekers identiteit, relaas en reisweg; de laattijdigheid van zijn beschermingsverzoek; zijn uiterst vage verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn relaas compleet ondermijnen; het gegeven dat niet wordt aangetoond dat hij zich in geval bij problemen bij terugkeer naar India niet of niet voldoende zou kunnen beroepen op de hulp en/of bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in India; het gebrek aan doorleefde verklaringen en kennis betreffende verzoekers identiteit, vermeende seksuele geaardheid; gevoelsleven en gemeenschap en het feit dat geen sprake is van groepsvervolging van de LGBT-gemeenschap in India. Verder werd nog gemotiveerd: *“Wat betreft de verwijzing (van uw advocaat) naar de mogelijke strafrechtelijke vervolging omwille van uw beweerde geaardheid, dient te worden opgemerkt dat ingevolge het arrest van 7 november 2013 van het Hof van Justitie van de Europese Unie aangaande de gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, de enkele strafbaarstelling van homoseksuele handelingen als zodanig geen daad van vervolging vormt. Daarentegen moet een gevangenisstraf voor homoseksuele handelingen die daadwerkelijk wordt toegepast in het land van herkomst dat deze strafbepaling heeft vastgesteld, worden geacht een onevenredige of discriminerende bestraffing en dus een daad van vervolging te vormen. U bracht echter geen elementen aan waaruit zou blijken dat de strafbaarstelling van homoseksuele handelingen in India daadwerkelijk systematisch wordt uitgevoerd. U bleek hier eigenlijk zelfs helemaal niet van op de hoogte te zijn (supra). Hoe dan ook, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ook dat de Indiase autoriteiten zowel Vroeger als nu amper gebruik maken van 'Section 377' van de strafwet om LGBT gerechtelijk te vervolgen en dit eerder de uitzondering dan de regel blijkt te zijn. Zo zouden sinds de inwerkingtreding 150 jaar geleden slechts 200 personen zijn vervolgd onder 'Section 377', waarvan slechts een minderheid gevallen met wederzijdse toestemming betrof. Bovendien bleek uit cijfers van het 'National Crimes Record Bureau' dat in 2015, 1491 arrestaties hadden plaatsgevonden onder 'Section 377', waarvan in meer dan de helft van de zaken kinderen waren betrokken. Ook andere organisaties scharen zich achter de vaststelling dat 'Section 377' voornamelijk wordt gebruikt in het kader van misdaden tegen minderjarigen, vooral jongens. CPU vond tot slot geen bewijs dat personen reeds werden vervolgd en veroordeeld onder 'Section 377' sinds december 2013 in zaken waarin sprake was van wederzijdse toestemming. Hoe dan ook blijkt uit datzelfde rapport dat de Indiase gemeenschap reeds positieve stappen heeft gezet ter zake en zeker in de stedelijke gebieden men zich meer en meer durft te 'outen'. Bovendien zou men zich indien nodig kunnen beroepen op bijstand van de autoriteiten en zou ook hierop toezicht zijn. U bracht geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat bovenstaande informatie niet op u van toepassing zou zijn.”*

De commissaris-generaal besloot: *“U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten*

blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.”

Verzoeker heeft tegen deze beslissing van de commissaris-generaal geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de risico's inzake artikel 3 van het EVRM die hij als verzoeker om internationale bescherming reeds naar voren heeft gebracht waarbij niet blijkt dat hij thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een andere beoordeling rechtvaardigen. De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM grotendeels inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t*, C-465/07, § 28 en HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, § 33 en § 35). Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers vrees om strafrechtelijk te worden gesanctioneerd vanwege zijn geaardheid grondig werd onderzocht en beoordeeld in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij inclusief werd getoetst of in zijn hoofd een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

4.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de “*motiveringswet*”. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Schending van de formele motiveringsplicht. Een inreisverbod van meer dan 5 jaar conform artikel 74/11, §1, vierde lid Vw., is een uitzonderlijke maatregel die slechts in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid opgelegd kan worden. Indien dergelijke, uitzonderlijke maatregel genomen wordt, dient ook gemotiveerd te worden waar het gedrag van de vreemdeling in kwestie een ernstige bedreiging vormt.

Uit de motivering van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, blijkt echter niet dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. De Dienst beperkt zich louter tot het nogmaals opsommen van de reeds aangegeven motivatie.

Gezien het uitzonderlijke karakter van een inreisverbod van meer dan 5 jaar conform artikel 74/11, §1, vierde lid Vw., dient de motivatie in kwestie ook duidelijk te maken dat dergelijk inreisverbod verantwoord is. In casu beperkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich tot het herhalen van de overige motivatie. Daarbij is geenszins duidelijk in welke zin het gedrag van verzoeker de openbare orde concreet ernstig zou schaden en dit aldus een inreisverbod van 8 jaar zou verantwoorden.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren.

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

In casu wordt een inreisverbod opgelegd, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat er geen vrijwillige vertrektermijn werd toegestaan, wat blijkt uit de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), zoals vermeld in punt 1.2., die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod. Dit gegeven wordt op zich niet door de verzoekende partij betwist.

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In eerste instantie wordt de duur van een inreisverbod op maximaal drie jaar gesteld, maar uit het vierde lid van voormeld artikel volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

De Raad stelt vast dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gespecificeerd dat, in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een termijn van acht jaar wordt opgelegd omdat de verzoeker partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Deze vaststellingen worden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“Gaaf de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene maakt gebruik van meerder identiteiten

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

Betrokkene heeft meerdere bevelen gekregen het grondgebied te verlaten: ondermeer op 08.12.2015 en op 26.02.2016. het administratief dossier bevat geen bewijs dat hij gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen

Tijdens een interview met een migratiebegeleider op 06.10.2017 heeft betrokkene verklaard een partner en familieleden te hebben op het Belgische grondgebied. Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis komt,

aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 17.11.2017 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar met uitstel voor 1 jaar)

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

4.5. Verzoeker houdt voor dat uit deze motivering niet blijkt waarom hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Hij kan in dit betoog niet worden gevolgd daar uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze beoordeling is gebaseerd op het geheel van volgende elementen:

- gebruik van meerdere identiteiten;
- geen officieel adres heeft in België;
- geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten;
- veroordeling op 17 november 2017 tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel voor 1 jaar) wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen;
- de maatschappelijke impact en de ernst van de gepleegde drugsfeiten waardoor verzoeker wordt geacht door zijn gedrag te openbare orde te kunnen schaden.

Op basis van deze elementen stelt de verwerende partij vast dat verzoeker “*niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven*” en dat verzoeker niet getwijfeld heeft om “*de openbare orde zeer ernstig te verstoren*”.

Verder blijkt dat de verwerende partij een afweging en beoordeling heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Ten slotte besluit de verwerende partij dat, gelet op alle voorgaande elementen alsook het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod voor 8 jaar proportioneel is.

4.6. Verzoeker betwist niet dat hij meerdere identiteiten heeft gebruikt, noch dat hij geen officieel adres in België heeft en geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij betwist evenmin de vaststelling dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Voorts betwist verzoeker niet dat hij de drugsfeiten waarvoor hij werd veroordeeld, heeft gepleegd.

Voor wat betreft de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, stelt de Raad vast dat de verwerende partij zich niet beperkt tot het louter aanhalen van zijn strafrechtelijke veroordeling maar dat hij ook heeft gewezen op de maatschappelijke impact, de ernst van de gepleegde drugsfeiten en de opgelegde strafmaat. Verzoeker gaat niet concreet in op dit motief. Hierbij stipt de Raad aan dat de schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten overigens reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de

verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

4.7. Uit het voorgaande volgt dat de geldingsduur van het bestreden inreisverbod voor de termijn van acht jaar is voorzien van een zeer specifieke motivering die op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen.

Dat daarbij elementen en omstandigheden worden hernomen die ook werden aangehaald in de eerste bestreden beslissing, vormt op zich geen schending van de formele motiveringsplicht zolang uit de motivering blijkt dat de verwerende partij op afdoende wijze is ingegaan op de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken, quod in casu.

De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat in casu de keuze voor een inreisverbod van acht jaar op afdoende wijze gemotiveerd is. Er blijkt niet dat werd nagelaten rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak.

De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld, in zoverre het beroep is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen, in zoverre gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES